

פרקי עיון ומחשבה – "נצחיות עם בני ישראל"

יותר הרבה על עם בני ישראל כי בשוט סרעפי על כל יצורי עולמים ראיתי, כי לכל חליפה, לכל תמורה, ואין כל עמדה תחת השמש.

אדונים יקרים, הן רבבות עמים עוברים במראה על פני. רבבות עמים נאזרים בגבורות רעם, אשר הרעישו כל אפסי תבל ברעש כלי מלחמתם אשר שמו חוג הארץ הדרום לרגלם, וברוב גאונם הרקיעו לשחקים לרשת גם נאות השמים, וברגע, ספו תמו מן בלהות. כי יד החליפה הנוראה הויה בם ותאבד כל זכר למו, רבבות ערים בצורות ראיתי במראה, ערים גבוהים כהררי אל, עשויות לבלי חת כצורי שדי, אשר הגבורה עם להט חרבה המתהפכת ניצבת לפתחי שעריהן. וגם נצחה ועוזה מתנוסס על תלפיות מגדלותיהן, ופתאום, היו לחרבה ולגלים נצים, וגם עקבותיהם לא נודעו, כי החליפה האיומה הפכתן בעוצם ידה ותכס עליהם בצלמות. תחת כל השמיים תשלוט החליפה שלטת בלי מצרים, וכלבוש תחליפם ויחלופו, לכל חליפה, לכל תמורה, ואין כל עמדה תחת השמש.

אך הביטו נא אדונים יקרים וראו, ראו נא והתמהו תמוה, ישנו עם אחד בארץ אשר אין חליפות לו, יש עם אחד אשר הוא ושנותיו לא ייתמו, קצרה יד החליפה לשנות פניו ולהחליפו, קהה ברזל הכיליון לכלותו מעל פני האדמה. כי הוא בחליפות מאלופות יתקלס, והכיליון משחק לו, כל העמים והלשונות לחמו בו מלחמות ארוכות ונוראות, לחמו בו בגבורה ובחימה שפוכה. לחמו בו ימים כבירים אין מספר גם לא יכלו לו, כל אלי התבל עם כל נשק השחת לחמו אלפי שנים בעם קטון וחלש ההוא. וכל גבורתם

כתוב בתורה "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתיים ולא געלתיים לכלתם להפר בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם"¹. ושנוי בנביא ירמ' מ"ו "אתה אל תירא עבדי יעקב נאם יהוה כי אתך אני פי אעשה כלה בכל הגוים אשר החדתיך שמה ואתך לא אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה לא אנקך"².

כל איש אשר עיניו בראשו, הלא ישום וישתומם ויתפלא על הפלא הגדול הזה מאין כמוהו, אשר הפליא אדון הנפלאות עם עם עולם, עם בני ישראל. האין זאת פליאה דעת מעל יודעי דעת ונשגבה מכל מביני מדע? ומי יביא לבב חכמה למצוא את החידה הסתומה הזאת חידה היא ואין פותר לה.

מקראות הללו³ הם עדים נאמנים על נצחיות עם בני ישראל. שני מקראות הללו הם יסוד אמין ובטחון חזק כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה ועם ישראל יקום לעולם. ב' מקראות הללו הם מתרים לעמים רבים אשר כדבורים סבבונו גם סבבונו לבולענו חיים, כי בכל גאונם והמונם שיאם ושאוונם, לא יוכלו למחות שמינו מתחת שמי י"ה. ולולי ב' מקראות הללו נתמוטטו רגלי שונאיהם של ישראל. כי מי שמע כזאת מי ראה כאלה עם בזוי ושסוי, עם עשוק ורצוץ, מפוזר ומפורד, ממושך ומורט, נרדף בלי חסך. וחיייו תלויים לו מנגד מתגרת שוסיו. איככה עצר כוח לבלא קמיו והוא ניצב סלה.

וברוב סרעפי לטשתי רעיוני לימים מקדם שנות עולמים. לראות הנמצא עם פלאים כזה בין כל רבבות עמי התבל? אך אז יספתי להשתומם עוד

¹ ויקרא פרק כ"ו, פסוק מ"ד

² ירמיהו פרק מ"ו, פסוק כ"ח

³ שני הפסוקים המופיעים בתחילת המאמר.

פרקי עיון ומחשבה – "נצחיות עם בני ישראל"

נופח באפיו לבל יבוא רקב בעצמיו?
האין זאת פליאה דעת מכל יודעי דעת
ונשגבה מכל מביני מדע? ומי יביא
לבב חכמה למצוא את החידה הזאת?
חידה היא ואין פותר אותה.

אבל לנו עם בני ישראל אין זו חידה.
כי נדע אל נכון לא זרם האלקטרי ולא
כוח חיוני פעל כל אלה, רק יד ה'
עשתה זאת כאשר הבטיחנו בתורת
הקודש וע"י עבדיו הנביאים בב'
מקראות האמורים למעלה. ודגל
תורתו הקדושה אשר בה נדגול הוא
השם בחיים נפשנו ולא נתן למוט
רגלנו. היא שעמדה לאבותינו ולנו.
היא אשר נפחה תמיד חיים חדשים
באפינו. היא חבשה את מזורינו. היא
רפאה את מחץ מכותינו. וכאם
רחמניה הטיפה דברי נחומים על
ליבנו, עת המים הזדונים שטפנונו היא
אתנו. וכי הלכנו במו אש ולהבת
האינקוויזיציה היא הקלה מכאובינו.
ומדי נזכור אותה נשכח עונינו
ולחצנו. כי רוח קודשה שוכן עמוק
עמוק בבתי נפשנו. ירחף בכל מסילות
לבבנו. יתלכד בכל מסלולי עורקינו,
יתלכד ולא יתפרד ממנו לעד לעולם.

ונקל בזאת בעיני ה', והעביר רוח על
הארץ בדורות האחרונים וישוכו המים
הזדונים, כי הניח את רוחו על מלכי
אירופה והריחם ברוח חכמה ובינה,
רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה',
ובימיהם יפרח גוי צדיק, שומר
אמונים. ויספה פליטת בת יהודה
שורש למטה ועשה פרי למעלה.
בימיהם קרן אור ישראל וקרנו רמה
בכבוד. גם תורת אלוהיו הופיעה
בהדר קדשה. וממזרח שמש עד מבואו
יהולל שמה בכל חכמי הגויים,
וישראל נושע בה' תשועת עולמים.

התבלעה מבלתי יכולת לבלעו
ולהשחיתו, כלו כל החצים מאשפת
המוות. תמו כל כלי רצח מבית נשק
השאול. והעם ההוא לא כלה, הה
אדונים יקרים, לכו חזו מפעלות
אלוקים ועזוז נפלאותיו אשר פעל
ועשה עמנו בכל דורות "ימי הביניים"
אשר כל יושבי תבל התקוממו עלינו
בחמת חיתו טרף. הריקו עלינו חרב
רוצחת, ירו בנו חזיזי זעם וחצי רעם,
וירו בנו קלע וכל כלי בלע, ואירופה
כולה הייתה אז עקובה מדם בני ציון
היקרים. אירופה כולה נהפכה אז
לבמת מטבח, ובת יעקב הייתה השה
לעולה, ומי מכל חכמי הגויים האמין
אז כי ברבות הימים לא ייכרת ישראל
מארץ החיים וישבות מאנוש זכרו? או
מי מהם האמין כי רחל נאלמה
האובדת במעונות אריות והררי נמרים
לא תהי טרף לשיניהם? מי מהם
האמין כי תולעת יעקב לא תרמס תחת
רגלי כל רבים עמים הרומסים עליה
בפרסות ברזל?

אך יבואו נא ויראו מפלאות אל
הפלאות. דורות כפשתה כבו, אלי
גויים ירדו דומה, המו עמים, מטו
ממלכות, וישראל עודנו בעצם תומו,
כסלע איתן מוצב בקרקעית הים
וראשו מגיע השמימה, כן ניצב ישראל
בקרב עמים רבים. סערות תימן משחק
לו, ובסופות הנגב יתקלס. כל גלי ים
זועף לא ינידו עמדתו, וכל משברי
עוזו עליו לא יצלחו.

וכל איש אשר לא מבני ישראל הוא,
הלא ישום וישתומם על הפלא הגדול
הזה, ותמוה יתמה האם כוח האבנים
כוח עם בני ישראל? או בשרו נחוש
לסבול ולא יכול? או האם זרם
האלקטרי נוזל בעורקיו לבל יתפרקו
אבריו לכל רוח? או איזה כוח חיוני